

[Birgith Mogensen]

ger sig måske endda direkte hindrende i vejen.«

Det er så sandt, som det er sagt. Vi har faktisk nogle gode retsplejelovsregler, som altså på dette område garderer retssikkerheden.

Bernhard Baungaard (RV):

Disse forslag er jo genfremsættelser, og jeg kunne sådan set nøjes med at henvise til, hvad jeg sagde på den radikale gruppes vegne allerede ved første behandling af forslagene, men jeg vil dog lige gentage, at jeg synes, det er et godt initiativ, der er taget her. Hvert eneste af områderne er efter min mening væsentligt, og det er nødvendigt på disse områder at foretage i det mindste opstramninger og afklaringer. Jeg er i flere tilfælde ikke enig med formuleringen, men det sagde jeg som sagt første gang.

Der er dog ét lovforslag, jeg gerne vil tage frem denne gang, og det er ikke mindst i anledning af den måde, dette forslag blev omtalt på af CDs ordfører, nemlig spørgsmålet om brugen af provokatører. Det er noget, som ikke hidtil har været meget brugt i Danmark; det er vel nok taget i brug under det, som fru Birgith Mogensen omtalte som narokotikasagerne.

Men jeg mener og vil gerne understrege, at brugen af provokatører i politiets opklaringsarbejde efter vor opfattelse er et så farligt middel, at vi ikke kan se en tilstrækkelig undskyldning for at gøre det. Man kan godt, som VS gør opmærksom på det ved denne fremsættelse, opstille nogle kriterier, som tilsyneladende skulle holde, men de holder bare ikke. Bare en så simpel ting som at kræve, at den, der har været provokatør, skal møde frem og vidne i retten, betyder, at den pågældende ikke kan bruges som provokatør mere. Hvis man stiller krav om, at det naturligvis aldrig kan være sådan, at det danske politi fremkalder en forbrydelse, som ellers ikke ville være blevet begået, må man spørge, hvordan i alverden man skal nå til at kunne bevise, at forbrydelsen ikke ville være begået, hvis den, som er fanget i at overtræde loven, ikke var blevet provokeret. Det er jo umuligt at bevise.

Derfor kan jeg sige, at det er en af de ændringer, som jeg mener at retsudvalget burde skynde sig meget med at få vedtaget regler

om, så vi ikke risikerer at indføre et middel, der vel kan være tilgiveligt i visse situationer, men hvis følgevirkninger vil være meget betydelige for retstilstanden i Danmark.

Inge Krogh (KrF):

I lovforslag nr. L 18 er der krav om, at politiets registrering kun bør omfatte tilfælde, hvor den anklagede er fundet skyldig. Det må dog i visse tilfælde være berettiget at bevare efterforskningsresultaterne, idet det kan være bevisets stilling, der hindrer, at den anklagede dømmes. Men selvfølgelig er det uheldigt, at f. eks. homoseksuelle kommer til at stå i et register, fordi de har været afhørt som omgangskreds. Men straffelovrådet arbejder med en betænkning, og den ser vi frem til.

I øvrigt synes jeg, der er en aldeles glimrende skildring af, hvordan registrene vokser, fordi en person skal registreres, hver gang vedkommende er blevet truffet med et halvt gram hash. Jeg håber, at skildringen stemmer med virkeligheden.

Om anvendelse af provokation har der været megen diskussion også i dagspressen, men man kan vel ikke afvise, at det kan hjælpe politiet f. eks. i narkosager, når de har arrangeret køb. Selvfølgelig må det ikke være sådan, at det sætter forbrydelser i gang, som ellers ikke ville være begået.

I lovforslag nr. L 21 om varetægtsfængsling foreslås en stramning i betingelserne, idet den forbrydelse, der er begået, skal kunne give fængsel på 1 år og altså ikke dreje sig om en strafferamme på 1½ år. Jeg tror, man må sige, det er uheldigt, idet det f. eks. ved optrævelse af bander, der har lavet mindre ting som f. eks. indbrud i huse og butikker eller har terroriseret en hel by, kan være betydningsfuldt, at der er varetægtsfængsel i en kortere tid, men også her kan vi altså se frem til en betænkning fra en undersøgelse.

I lovforslag nr. L 22 står der, at varetægtsarrestanter må have krav på adgang til fællesskab. Jeg tror da nok, der er nogle arrestanter, som egentlig ikke bryder sig så forfærdelig meget om fællesskab; man kan se i fængsler, at der er nogle, der ønsker at være for sig selv.

Der kan foretages forsøg med isolation, og det er der også blevet gjort, men trods alt er det vel nok noget andet, når man er isoleret